

ersichtlich gemachten Beträge und gegen Bescheinigung des Empfanges (§ 68 odstavec sedmý) den Frachtbrief und das Gut auszuhandigen«, s dopravním řádem z r. 1909, který ustanovuje (v § 76 odstavec čtvrtý): »Durch Annahme des Frachtbriefes und des Gutes wird der Empfänger verpflichtet, der Eisenbahn nach Massgabe des Frachtbriefes Zahlung zu leisten«, nelze ničeho jiného vyvoditi, než že příjemce musí vše zaplatiti, co dráha od něho žádá podle nákladního listu, třeba mylně vyplněného, chce-li totiž zboží přijmouti, avšak možnost požadovati zpět, o čem se přesvědčil, že to platiti podle úmluvy mezi odesílatelem a dráhou nemusil, mu odňata není. Účel ustanovení toho jest, aby eventuelní spory o to, co zapláceno býti má, neztěžovaly dopravní službu, vyžadující rychlého řízení. Ostatně i příjemce obdržel zboží ve vagonech, věnovaných »výhradně« jen dopravě jeho zboží a nemůže se závazkům z toho povstalým a odesílatelem převzatým vymykati. Zásady tuto vytknuté uznává praxe nejen pro dřívější žel. dopr. řád (viz sbírku Egrovu sv. XXV. str. 374, XXVII, str. 200, Röhl XXIV 1910 číslo 67), ale i pro nynější žel. dopr. řád Eger XXXII. str. 59, 63 a i praxe cizích soudů pro mezinárodní úmluvu žel. (viz Eger XXXII. str. 199).

Čís. 759.

Žalobci, dovolávajícímu se § 970 obč. zák., náleží pouze, by dokázal, že na vnesených věcech škoda nastala, nikoliv též, jak nastala. Hostinský sprostí se ručební povinností pouze důkazem všeho toho, co dle § 970 obč. zák. náleží mu dokázati.

Rozsah ručení hostinského dle § 970 obč. zák. jest stejný, ať událost ručební nastala uvnitř obvodu nebo mimo obvod hostince.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1920, Rv I 327/20.)

Žalobce nařídil při svém odjezdu z hotelu vrátnému, by dal jeho zavazadla revidovati a opatřiti revisními známkami. Vrátný vyhověl poukazu, načež žalobce nastoupil se zavazadly zpáteční cestu. Po cestě měl stále zavazadla na očích a při příchodu domů shledal, že mu chybí oblek. Žalobě o náhradu škody proti hotelovému podnikatelství procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud rozsudek potvrdil. **Důvody:** Není věci soudu, by rozhodoval o tom, jakým způsobem se hostu věci ztratily, nýbrž soud má pouze zjistiti, že mu po té, kdy věci byly vneseny, až do okamžiku, kdy přestal býti hostem, byla na nich způsobena škoda. Není tudíž třeba, by byly prováděny důkazy nabízené v tomto směru. Nesprávné právní posouzení shledává odvolatel v nesprávném prý výkladu §§ 970, 1313 a) a 1316 obč. zák., jsa jmenovitě toho názoru, že hostinský dle § 970 obč. zák. ručí za škodu pouze tehdy, stala-li se v obvodu hotelu. To plyne prý též z ustanovení § 1316 obč. zák., dle něhož ručí hostinský pouze za škodu, jež byla spáchána v jeho domě jeho lidmi. Ručení hostinského dle § 970 obč. zák. jest ručením ze smlouvy; dle něho jest hostinský zodpovědným za veškeru škodu, jež povstala na věcech hosty vnesených nehledě k tomu, z čeho škoda povstala. Ručení trvá od doby, kdy věci byly vneseny, t. j. kdy byly hostinskému nebo jeho lidem předány anebo uloženy na místě, jež osobami těmito bylo označeno

nebo k ukládání jest určeno. Již z toho jest vidna lichost tvrzení odvolatelova, že ručení hostinského jest obmezeno na obvod hotelu. Kdyby byl zákon zamýšlel toto obmezení, muselo by to vyplývati z jeho doslovu, z něhož však plyne pravý opak, kdyžť ručení počíná odevzdáním věcí lidem hostinského, aniž by toto odevzdání bylo obmezeno na obvod hotelu. Lhcstejno jest, zda po dobu trvání smluvního poměru mezi hostem a hostinským zřízenci tohoto nějakým způsobem zacházeli s věcmi hostovými mimo obvod hotelu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Uplatňujíc dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., vytýká dovolání žalované firmy rozsudku soudu odvolacího nesprávné právní posouzení věci především, pokud soud odvolací prohlašuje, že není věcí soudu civilního zjišťovati, jak se ztratily věci, o které host přišel, že je na něm pouze zjištití, že (správně ovšem »zda«) škoda způsobena byla na vnesených věcech hostových od okamžiku vnesení věcí těch až do ukončení přijetí hosta. K tomuto náhledu soudu odvolacího se soud dovolací v plné míře připojuje, poněvadž plyne z jasného znění zákona, i budiž proto, aby uvarováno se bylo opakování, poukázáno k bližšímu dovodění zmíněného stanoviska v rozsudku soudu odvolacího a jen ještě vzhledem na vývody dovolání dodáno toto: Dovolání uvádí, že § 970 obč. zák. připouští v odstavci prvému protidůkaz, jímž hostinský může se sprostítí ručení za škodu nastalou na vnesených věcech hostových, i tvrdí, že důkaz takový žalovaná firma nastoupila v ten smysl, že oblek nebyl odcizen svědkem Janem F-em, jenž prý jediný mohl by dle okolností případu přicházeti v úvahu jakožto pachatel krádeže. I vytýká dovolání také — třeba své dotyčné vyvody umísťovalo v odstavci věnovaném dovolacímu důvodu dle čís. 4 § 503 c. ř. s. — řízení odvolacímu vadnost a neúplnost proto, že nebylo zjištěno, zda dlužno pokládati F-a za odcizitele obleku čili nic. Nehledě k tomu, že procesní spisy neopravňují dovolatelku tvrditi, že vedla zmíněný protidůkaz svědectvím F-ovým o tom, že obleku neodcizil, přehlíží dovolání, že by pohřešovaným ať pozitivním ať negativním zjištěním nebyl proveden důkaz žalovanou vyručující. Jakmile je zjištěno, že škoda nastala nesplněním závazků žalované firmy jakožto schovatelky (§§ 970, 961 obč. zák.), byla by žalovaná firma prosta ručení za škodu tu jen, kdyby ku tvrzení a návrhům jejím bylo prokázáno, že škoda nebyla zaviněna ani jí, ani nikým z jejích lidí, ani že nebyla způsobena cizími osobami, jež do domu přicházejí nebo z něho odcházejí. Byla by tedy žalovaná musila prokázati pozitivní skutečnost některého z těchto druhů, vylučující její ručení. Zjištění, že F. oblek odcizil, by takovou skutečností nebylo; zjištěním tím bylo by jen dotvrzeno, že nesplnění zákonného závazku žalované mělo svůj původ v jednání někoho z jejích lidí. Než ani pozitivním zjištěním, že F. obleku neodcizil, nebyl by býval zřízen důkaz uvedené povahy, poněvadž by zjištěním tím nebyly vyčerpány veškeré ostatní myslitelné možnosti spadající do shora naznačeného rámce ručení žalované. Ani k dalším vývodům dovolání, týkajícím se místního rozsahu ručení hostinského dle § 970 obč. zák. nelze přisvědčiti. Dovolání snaží se sestrojiti dvojnásobný rozsah ručení tohoto: uvnitř obvodu i mimo obvod hostince ručí prý ma-

jitel jeho jen v třetím a čtvrtém případě první věty druhého odstavce § 970 obč. zák., kdežto v případech prvním a druhém téže věty ručí prý hotelier dle § 970 obč. zák. jen v obvodu hotelu; mimo obvod ten ručí prý v těchto případech pouze dle §§ 1313 a) a 1316 obč. zák. V té příčině dlužno především zdůrazniti, že žaloba spočívá na § 970 obč. zák., na zákonném závazku majitele hostince, rovnajícím se smluvnímu závazku schovatelovu. Právní hlediska §§ 1313 a) a 1316 obč. zák. tu v úvahu vůbec nepřicházejí, poněvadž se nárok žalobní neodvozuje z ručení žalované za delikty osob třetích, byť i jejich zřízenců, nýbrž z jejího ručení za škodu vzešlou nesplněním vlastního závazku vrátiti věc quasi do uschování převzatou. Tím odpadají též všechny důsledky vyvozované v dovolání z rozdílného znění §§ 970 a 1316 obč. zák. Vzešlo-li však ručení dle § 970 obč. zák., — a ručení to vzniká vnesením věcí přijatého hosta, to jest odevzdáním jich hostinskému nebo někomu z jeho lidí nebo uložením jich na místě osobami těmito vykázaném nebo k uložení určeném, — pak trvá v rozsahu a právní povaze stanovené XIX. hlavou II. dílu obč. zák. vůbec a §em 970 obč. zák. zvláště jednotně a bez přerušení až do ukončení poměru ručení založivšího pokud se týče vrácení věci a zákon naprosto neospravedlňuje omezovati tento rozsah a tuto právní povahu ručení hotelierova na některé ze způsobů jeho vzniku pokud se týče na některé ze způsobů, jak hotelier plniti může svůj závazek opatrovati věci hostovy. Je proto v dovolání prováděná konstrukce jakéhosi přerušení ručení dle § 970 obč. zák. na dobu, kdy věci hostinskému nebo jeho lidem svěřené nacházejí se mimo obvod hotelu a nahrazení ručení toho na tu dobu ručením dle §§ 1313 a) a 1316 obč. zák. zcela libovolná a prostá vši opory v zákoně. V případě, o němž tu jde, je zjištěno, že ztracený oblek byl žalobcem odevzdán personálu žalované firmy jakožto majitelky a provozovatelky hotelu, v němž žalobce byl hostem, a že žalobci vrácen nebyl. Veškeré podmínky ručení dle § 970 obč. zák. jsou tedy dány i nespočívá rozsudek soudu odvolacího na nesprávném právním posouzení věci, potvrzuje-li rozsudek soudu procesního, jímž žalovaná firma byla odsouzena k náhradě ceny ztraceného obleku.

Čís. 760.

I bývalý c. k. erár, na jehož místo vstoupil erár československý, jest povinen platiti v korunách československých, byl-li se splněním závazku v prodlení.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1920, Rv I 336/20.)

Žalobce utrpěl dne 24. června 1918 úraz na české trati bývalé severozápadní dráhy, (tehdy již postátněné). Jeho náhradní nárok byl ještě před převratem příslušnými správními úřady odmrštěn. Žalobě proti bývalému c. k. eráru o náhradu škody v korunách československých bylo soudy všech tří stolic vyhověno, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Námitce, že na bývalém c. k. eráru požadován býti mohl touto žalobou pouze peníz vyjádřený v bankovkách nekolokovaných, nelze přiznati věcné